

трѣба да се изпуща отъ прѣдъ видъ обстоятелството, че тѣ сж нахлували въ Полуострова заедно съ другитѣ отломъци на хунитѣ и подъ общото име „хуни“. Вече въ V-то столѣтие, като жизнена частъ отъ войнственитѣ тюркски орди, тѣ изпъкватъ на Полуострова като отдѣленъ народъ.

Най-голѣмитѣ аварски нашествия въ Полуострова, прѣзъ които юго-източна България е била нерѣдъкъ свидѣтель, сж отъ срѣдата на VI-я вѣкъ. Прѣди, обаче да се срѣщнемъ съ нѣкои подробности по аварскитѣ нахѣлтвания въ юго-източна България, нека видимъ отъ каква важность сж за насъ нашествията на славяни и прабългари още прѣди аваритѣ и то редомъ съ готитѣ.

Първи славяно-български слѣди въ юго-източна България и *Σαβουλέντι Κανάλι* на Теофилакта Симоката.

Славянитѣ поради съвсѣмъ слабия си организаторски политически духъ и разбито количество, до III-я вѣкъ се слагаха задъ Дунава между двѣ жизнени раси тѣхни военно-политически учители: тевтони и тюрки. (Старитѣ писатели наричали славянитѣ *Σπίρου*, отъ това, че били разпрѣснати, раздробени¹⁾). (Водѣйки името си отъ „слава“, тѣ не можаха да я обнаружатъ другоаче, освѣнъ подъ животворната опека и суровъ остенъ на горнитѣ двѣ раси. Славянофилитѣ, каквито най-вече сме ний българитѣ по кръвъ, сърдце и „принципъ“, за смѣтка на болѣзненото, изключватъ всѣки упрѣкъ въ горнята смисълъ, като не отдѣлятъ историческата истина отъ расовия ни идеалъ въ смисълъ именно такава, оспорването на която ни кара да бждемъ тѣй болѣзнени славянофили!)

Радвайки се на изобилие отъ „князе“, славянитѣ не можали да се похвалятъ нито съ единъ водителъ, какъвто бѣ Атила за тюркитѣ и Теодорикъ, напримѣръ за готитѣ. У тѣхъ липсваше инициативата на тюрки и тевтони, която и обуслови по-нататѣшната политическа сждба на тия послѣднитѣ. Прѣтиснати между устрѣмитѣ на тия двѣ раси, славянитѣ по необходимость трѣбаше да се движатъ, — на

¹⁾ Ср. *Σπίρου* у Procopius de bell 90 th, III, 14. Саспири на Herod I, 104, IV, 37. Бутковъ въ Вѣстн. Евр. CX, 275, и Шафарикъ въ Слав. Древ. Т. Кн. I § 16.